

A Pesti Napló regényszenzációja: Krúdy Gyula utolsó regénye

Az „Etel király kincse” a Pesti Naplóban jelenik meg

Kéziratot kap a szedő. Nehezen olvassa, apró, egészen apró gyöngybetűkből áll a kézirat. S ha a szedőnek kétsége van egy szó, egy írásjel felől, nem fordulhat a szerzőhöz, nem kérdezheti meg tőle. A kézirat címlapján ez áll: »Etel király kincse, regény, írta: Krúdy Gyula.

Írta: Krúdy Gyula. Az emlékezetes, a nagy név ismét így szerepel. Lekerül a fejfárról, napról napra átkerül, átmelegszik, átmedvesedik könyvekkel és nyomdafestékekkel újból oda, ahol megszokta a helyét, helyét, mely azóta fáj: az ujság lapjaira, a regényfolytatás fölé.

Most került elő Krúdy Gyula új regénye, ismeretlen regénye a mester hagyatékából. A mester hagyatékából, melyben egyetlen szereplő, egyetlen hiba, egyetlen henye sor nem találkozik. Mert Krúdy Gyula mester volt, valódi mester, a régi, céhbeli mesterek fajtájából, kiknek minden tollfogása gond, minden írásjele remeklés. Mester, ki minden magafaragta betűjére életét, becsületét, mesteri jóhírét teszi. Mester, kinnek műve természeténél fogva mestermű. Mestermű, melynek címe ezúttal »Etel király kincse« s mellyel a Pesti Naplón keresztül a temetőből ajándékozza meg a mester nemzetét.

Etel király kincseről szól a regény, Krúdy Gyula sírontúli regénye, mellyel a Pesti Napló most napról napra feldíszíti lapjait. Etel király kincseről — Krúdy Gyula kiszáll a sírhól, hogy ismét elmúlt korokba vezessen, sírnál is messzebb, hűvös, varázsló kézzel. A nagy nyírségi romantikus ismét a multba száll vissza.

A mult, az ősi Szabolcs...

Új regényét, síron túl is új regényét is így kezdi: »Szabolcs vezér, egy úriember a tizenkilencedik század végén és a huszadik század elején, aki utoljára kereste és megtalálta Attila király kincsét...«

Ez a mult kettős multat ötvöz: a vidéki gavalér századfordulói kincskereső romantikáját s az attilai, kincses reminiscenciát.

Ragyog, ragyog Krúdy Gyula kincses művészetének minden fejedelmi éke. Így szoktuk őt meg, így zárta szívébe egy ország, pantheonjába az irodalom. Ezzel a fátyolos, tündéri mesével, sejtelmes, fénylő ábrázolással, vidéki hegedűk nyírfából vágott zenéjével.

Nyírségi urak, podolini, szepességi rejtelmek, különös passziójú úriak — ezeknek volt nagyúri írődeákja Krúdy Gyula, ki ha pesti lakos is lett, Pestből is csak az ihlette, ami benne vidéki, görbe, különös volt: Buda, a Ferencváros, Óbuda, ahol utoljára élt s ahol — meghalt.

Egy magyar irodalmi hőskorban volt remekíró a modern remekírók között Krúdy Gyula, egy modern hőskorban, melynek a sejtelmes, a negédes, a vidéki, a romantikus és multbanező regényíró mégis, maga is modern hőse volt.

Ez itt a titok. Titok, melyet az esztéta hasztalan bogoz; mélyebben van, semmint az esztéta ceruzája elérné. A géniusznak valamely furcsa, hamiskásan, nyíri fintorral gúnyolódó, feledhetetlen villanása volt ez, elemezhetetlen, csodálatos s csak a személyes élmény, az olvasó élmény meghittségében tárulkozik.

Ezt a nagy és izgalmas élményt éli át most a Pesti Napló olvasóival, kiknek asztalára napról napra folytatásokban helyezi Krúdy Gyula utolsó, kiadatlan regényét. A nagy és gazdag szüret után böngésznek járnak a szőlőt, hogy a tőkén maradt muskotályt veszni ne hagyják, leszedjék, halhatatlan borra préseljék. Halhatatlan borra, mely nagyon kell nekünk most, hogy megleget tartson bennünk, mert — amint Krúdy Gyula nemsokára ezeken a lapokon írja — »itt hűvös idő van, mindig esik és az élet alig mutat valami javulásra...«